

Isolationismens följder

Utrikesministern förklarar att Sverige skall lämna Europarådet om det gemensamma europeiska försvaret föres inom rådets kompetens. Ståndpunkten är en given konsekvens av vår isolationistiska utrikespolitik; Sverige kunde inte gärna medverka i en organisation till vars uppgifter hörde verkställande av Atlantpaktens bestämmelser. Men genom hr Undéns förklaring understrykes till vilka egendomliga och betänkliga följder denna politik leder. Europarådet har hittills varit nästan uteslutande ett forum för allmänt prat om europeisk enighet. För den svenska regeringen har emellertid denna rådets totala oförarglighet varit en fördel; man kan — såsom främst biträddande utrikesministern visat — tala om att vi väljer Europa utan att detta val innebär någonting annat än beredskap att begagna en viss jargong. Men så snart det gäller att åstadkomma något reellt stiger Sverige av; det minsta som europeisk enhet kan innebära är gemensamt försvar — men detta minimum är oförenligt med isolationismen.

För några dagar sedan kom en liknande erinran om vår politiks verkliga innebörd. Sveriges delegat i Förenta na-

tionernas ekonomiska och sociala råd röstade för det ryska förslaget om att Kommunist-Kina skulle få plats i rådet, liksom Sverige tidigare röstat för att detta Kina skall få säte i FN:s säkerhetsråd. Motiveringen är att Sverige erkänt den nya regimen i Kina och alltså måste arbeta för att denna regim godtas som Kinas representant. Andra demokratier som också erkänt den nuvarande Kinaregeringen har emellertid röstat mot Rysslands förslag — man finner det naturligt att en regering som för krig mot FN inte blir mottagen i detta FN. I skydd av folkrättsliga grundsatser, som det i detta fall blir absurt att tillämpa, röstar Sverige för att den kommunistiske angriparen skall insläppas i den organisation som fastslagit och fördömt angreppet.